

§ 64.

Ophyses det, efterat Nogen er dømt for en eller flere Forbrydelser, at han da tillige havde begaaet andre Forbrydelser, bliver der under en ny Sag at idømme ham en Tillægsstraf svarende til den Strafforhøjelse, som de saaledes senere oplyste Forbrydelser vilde have medført, hvis de vare blevene inddragne under den ældre Sag. Forsaavidt den Skyldige paa den Tid, Dommen falder i den nye Sag, endnu ikke har udstaaet den ham tidligere idømte Straf, og denne bestod i Strafsarbejde, kan saadant idømmes ham som Tillægsstraf i kortere Tid end den i Kap. 2 § 11 i Almindelighed for de forskjellige Arter Strafsarbejde foreskrevne korteste Tid.

§ 65.

Med Hensyn til de af Straffanger i Straffeanstalterne begaaede Forbrydelser blive Lovene om Straffeanstalterne at anvende, ligesom ogsaa de i bemeldte Lov givne Straffebestemmelser komme til Anvendelse, naar den, som er dømt til Tugthuunsarbejde paa Livstid og ikke er be-naadet, udenfor Straffeanstalten begaaer en ny Forbrydelse, for hvilken ikke er bestemt Livsstraf.

Attende Kapitel.

Om Straffskyldens Forældelse.

§ 66.

Derfom det under en Straffesag findes, at der efter Forbrydelsens Udøvelse er forløbet 2 Aar, inden den blev paatalet ved Retten, eller at Paatale vel har fundet Sted, men at Sagen er bleven afviist og ikke gjenoptagen inden Udløbet af fornævnte Frist, skal den forskyldte Straf bortfalde, saafremt den ei vilde blive højere end Bøder, simpelt Fængsel eller Niis.

Som Følge heraf bør Paatale til Strafs Lidelse ikke finde Sted, naar 2 Aar ere forløbne efter Udøvelsen af en Forbrydelse, der staaer under en Straffebestemmelse, i hvilken ei højere Straf end Bøder, simpelt Fængsel eller Niis er foreskreven.

De i denne Paragraph indeholdte Bestemmelser skulle dog ikke komme til Anvendelse med Hensyn til de Forbrydelser, der omhandles i Kapitel 13.

§ 67.

Straffen for en Forbrydelse, der ei er undergiven offentlig Paatale eller kun efter den Fornærmedes Begjæring skal forfølges af det Offentlige, bortfalder ikke blot i Henhold til den i § 66 foreskrevne almindelige Regel, men derhos ogsaa, naar den Forurettede i en Tid af 1 Aar, efterat han beviislig er kommen til Rundsstab om Gjerningsmanden, undlader at paatale Forbrydelsen eller at begjære den paataalt. Har den Forurettede vel betimelig begyndt Paataalen, men Sagen afvises eller hæves, kan han, naar 3 Maanedere ere forløbne efter Sagens Afvisning eller Ophævelse, ikke begynde ny Paatale, dersom fornævnte Frist af 1 Aar imidlertid er udløben.

§ 68.

Forbrydelser begaaede af Børn under 15 Aar blive, om end Straffen vilde blive større end den i § 66 nævnte, ikke at paatale, forsaa vidt saadant ikke er skeet, inden den Paagjældende opnaaede 18 Aars Alderen. Findes det under en Sag, der er anlagt mod Nogen, efterat han har opnaaet denne Alder, at han har forøvet den Forbrydelse, hvorom der er Spørgsmaal, inden han fyldte 15 Aar, bortfalder Straffen.

§ 69.

Paatales Forbrydelser, begaaede af unge Menneſter mellem 15 og 18 Aar, først efterat den Paagjældende har opnaaet 25 Aars Alderen, bortfalder den forskyldte Straf, naar det under Sagen findes, at Straffen, hvis Dommen skulde have været affagt, inden den Paagjældende havde fyldt sit 18de Aar, ikke vilde have overstegit Rottingslag eller Fængsel paa sædvanlig Fangekest. Falder Gjerningen ind under en Straffebestemmelse, som, hvis Dommen skulde affiges, inden den Paagjældende fyldte 18 Aars Alderen, vilde ubelufte højere Straf end Rottingslag eller Fængsel paa sædvanlig Fangekest, bør Paatale til Strafs Lidelse ikke finde Sted, dersom den ei er i værkfat, før Gjerningsmanden fyldte sit 25de Aar.

§ 70.

Udenfor de i §§ 66—69 omhandlede Tilfælde forældes Straffeaansvaret ikke. Imidlertid